

C. L.
MILLER

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ
ΑΝΤΙΚΩΝ

Η

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τελευταία
δημΟπρασία

Εσύ για ποια αντίκα θα σκότωνες;

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

«Κάθε αναζήτηση ξεκινά με κάτι που ήταν χαμένο... ή κλεμμένο».

Άρθουρ Κρόκφορντ

Φρέγια

Έξω από το Μουσείο Βικτωρίας και Αλβέρτου στο Λονδίνο άπλωσα τα δάχτυλά μου πάνω από το βαθούλωμα μιας οβίδας μέσα στον τοίχο του κτιρίου. Είχε δει πολλά αυτός ο τοίχος και είχε αντέξει απ' οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό που του είχαν πετάξει το 1909. Δεν τον είχε γκρεμίσει ούτε τυφώνας ούτε πόλεμος. Ευχήθηκα να ήμουν το ίδιο δυνατή.

Νωρίς εκείνο το πρωί είχα φύγει από το σπίτι μου προτού φτάσει ο μεσίτης και υπέμεινα τον χαμό των επιβατών, στο ένα λεωφορείο μετά το άλλο, για να φτάσω στο Νότιο Κένσινγκτον. Περίμενα σε ένα διπλανό καφέ μέχρι

να ανοίξει το μουσείο. Το B&A ήταν το μέρος στο οποίο πάντα κατέφευγα, το προσωπικό μου ασφαλές καταφύγιο.

Ένας χαμογελαστός άντρας άνοιξε την κεντρική είσοδο του μουσείου. Ήμουν από τους πρώτους που μπήκαν – μάλλον οι τουρίστες ήταν ακόμη στον πρωινό μπουφέ τους.

Η γνώριμη μυρωδιά από βερνίκι με χτύπησε, μετά η ηχώ από τις μπότες μου που χτυπούσαν πάνω στα πλακάκια στη σπηλαιώδη αίθουσα. Χαμογέλασα. Ήταν σχεδόν αρκετό για να με κάνει να ξεχάσω την «Πωλείται» πινακίδα που ήταν καρφωμένη στην είσοδο του σπιτιού μου.

Από τότε που ο πρώην άντρας μου, ο Τζέιμς, μετακόμισε, σχεδόν εννιά χρόνια πριν, επέμενε να πουλήσουμε το σπίτι. Προφανώς, ένα μεγάλο βικτωριανό σπίτι σε ένα ακριβό προάστιο δεν ήταν κάτι που χρειαζόμουν. Ο Τζέιμς είχε τελικά συμφωνήσει ότι μπορούσα να μείνω στο σπίτι μέχρι η κόρη μας, η Τζέιντ, να γίνει δεκαοκτώ, και τώρα που έφυγε για το πανεπιστήμιο στην Αμερική δεν μπορούσα να κάνω και πολλά για να εμποδίσω την πώλησή του. Δεν μπορούσα να πληρώνω μόνη μου την υποθήκη τώρα που η διατροφή σταμάτησε – η Τζέιντ δεν ήταν πια παιδί.

Ήμουν σχεδόν στον αυτόματο όταν έφτασα στην αρχή των Βρετανικών Γκαλερί στον πρώτο όροφο. Πέρασα το Μεγάλο Κρεβάτι του Γουέρ, ένα τόσο γιγάντιο κρεβάτι, που μπορούσε να κοιμίσει δύο οικογένειες, και τόσο διάσημο, που αναφερόταν στη *Δωδέκατη Νύχτα* του Σαίξπηρ. Πιο πέρα στα δεξιά μου ήταν μια αυτόνομη βιβλιοθήκη σαν εκείνη που είχε κάποτε ο Σάμιουελ Πέπς. Κάποια στιγμή έφτασα στην πέτρινη σκάλα του τρίτου ορόφου και στα

έπιπλα Τσιπεντέιλ. Δεν ήμουν μέρος του κόσμου των αντι-κών για πάνω από είκοσι χρόνια, όμως ακόμη λάτρευα μια κομψά φιλοτεχνημένη καρέκλα ή έναν ωραίο επιχρυσωμένο καθρέφτη.

Ήξερα απέξω κάθε έπιπλο στην ενότητα Τσιπεντέιλ, και κάτι στο Κρεβάτι Τσιπεντέιλ Γκάρικ (που πήρε το όνομά του από τον κάποτε διάσημο ηθοποιό Ντέιβιντ Γκάρικ) φαινόταν λάθος. Έσκυψα όσο πιο κοντά τόλμησα και μελέτησα κάθε σπιθαμή του περίτεχνου υφάσματος. Λίγα λεπτά αργότερα την είδα. Μια πολύ ελαφριά εσοχή στο κάλυμμα. Ένας επισκέπτης είχε αποφασίσει να δοκιμάσει πόσο άνετο ήταν το στρώμα και είχε αφήσει το ίχνος του.

Ο εκνευρισμός μου άρχισε να συσσωρεύεται μέσα μου και έψαξα γύρω μου να βρω κάποιον από το προσωπικό της γκαλερί.

Το τηλέφωνό μου χτύπησε στο ringtone της θείας Κάρολ. Η Τζέιντ έβαλε αυτόν τον κουδουνιστό ήχο πριν φύγει για το Λος Άντζελες και ποτέ δεν κατάφερα να τον αλλάξω. Πήρα το τηλέφωνό μου και το έβαλα στο αθόρυβο. Ήθελα απεγνωσμένα να ακούσω τη φωνή της θείας μου, όμως τώρα δεν ήταν η ώρα. Κοίταξα την άδεια γκαλερί και πήγα πίσω προς τις σκάλες, με την ελπίδα να βρω κάποιον από το προσωπικό, όταν το τηλέφωνό μου ξαναχτύπησε, δονούμενο επίμονα μέσα στην τσέπη μου. Έπρεπε να ξέρω ότι την Κάρολ δεν την αγνοείς. Θα συνέχιζε να καλεί μέχρι να απαντούσα.

«Κάρολ» ψιθύρισα. «Συγγνώμη, εγώ...»

«Φρέγια, καλή μου» διέκοψε η Κάρολ με δραματικό ύφος. «Σήμερα είναι η μέρα;»

«Ναι, έβαλαν την πινακίδα σήμερα το πρωί» απάντησα.

«Πόσο αχρείος αυτός ο Τζέιμς». Προσπαθούσε να ακουστεί ενοχλημένη, όμως υπήρχε κάτι παράξενο στο ύφος της Κάρολ. Ήταν η φωνή που χρησιμοποιούσε όταν έπαιζε θέατρο. «Ίσως να είναι καιρός να προχωρήσεις, όχι; Να βρεις ένα νέο μονοπάτι, μια καινούρια περιπέτεια κάπου...»

«Δεν μετακομίζω». Προσπάθησα να κρατήσω τη φωνή μου σταθερή. «Δεν θα του δώσω αυτή την ικανοποίηση».

«Φυσικά». Η Κάρολ ρούφηξε τη μύτη της. «Όμως, καλή μου... Μπορεί να χρειαστεί να έρθεις στο σπίτι για λίγο».

«Πατί;» Η Κάρολ δεν συνήθιζε να ζητάει τέτοια πράγματα. Είχα να πατήσω το πόδι μου στο Λιτλ Μέντινγκτον εδώ και δεκαετίες. «Τι τρέχει;»

«Κοίτα...»

«Κάρολ;» Το στομάχι μου ανακατεύτηκε και ο σφυγμός μου άρχισε να ανεβαίνει. Η Κάρολ δεν συνήθιζε να μιλάει με αβεβαιότητα. «Είσαι καλά;»

Πήρε βαθιά ανάσα. «Συνέβη κάτι τρομερό... στον Άρθουρ... είναι τόσο...»

«Στον Άρθουρ;» Η ηρεμία που είχα βρει έστω για λίγο έγινε κομμάτια. Τι δουλειά είχε η Κάρολ να αναφέρει *αυτόν* τον άντρα, αφού ήξερε τι με είχε κάνει να περάσω τόσα χρόνια πριν στο Κάιρο; Ήξερε ότι δεν άντεχα να ακούω ούτε το όνομά του, όχι να συζητήσω και από πάνω για τα προβλήματά του. Πήγα προς τις σκάλες – αυτή η κουβέντα μάλλον δεν ήταν κατάλληλη για ένα μουσείο.

«Είναι που... Λένε ότι έπεσε στην παλιά σκάλα μέσα στο σκοτάδι και έπαθε έμφραγμα, όμως δεν πρέπει να είναι

μόνο αυτό. Είχα πάει να τον δω επειδή μου τηλεφώνησε το Σάββατο το απόγευμα και ακουγόταν κάπως παράξενα. Όταν έφτασα εκεί...» η φωνή της Κάρολ λύγισε.

«Κάρολ;» Πάγωσα πάνω στη σκάλα του μουσείου. «Εί-
ναι...;» Δεν μπορούσα να πω τη λέξη «νεκρός» δυνατά,
όμως ήξερα μέσα στην καρδιά μου ότι αυτό εννοούσε η
Κάρολ.

Πέθανε;

Η πρώτη μου αντίδραση ήταν να νιώσω ένα αναπάντε-
χο κύμα ανακούφισης. Όμως ακολουθήθηκε αμέσως από
ένα οξύ τσίμπημα ενοχής για την αρχική μου αντίδραση.
Ο Άρθουρ ήταν το άτομο που συμπαθούσα λιγότερο στον
κόσμο, όμως ήταν ο πιο κοντινός φίλος της Κάρολ – ο Άρ-
θουρ ήταν οικογένειά της. Και κάποτε, πολύ καιρό πριν,
τον είχα σαν παππού μου.

«Δεν σκόπευα να σου τηλεφωνήσω σήμερα με όλα όσα
σου συμβαίνουν, όμως όταν στεκόμουν έξω από το μαγαζί,
εκείνος ο καινούριος δικηγόρος πέρασε από δίπλα μου και
μου είπε ότι πρέπει να δει και εμένα και εσένα αμέσως».

Μπορούσα να ακούσω το τρέμουλο στη φωνή της Κά-
ρολ, όμως δεν μπορούσα να καταλάβω τι έλεγε.

«Λυπάμαι πολύ, Κάρολ» κατάφερα να πω. Φύσηξε τη
μύτη της, κι εγώ φαντάστηκα τα δάκρυα να κυλάνε στα
μάγουλά της. Αναρωτήθηκα αν η Κάρολ είχε κολλήσει με
τον δικηγόρο επειδή η σκέψη του έχασε τον Άρθουρ ήταν
απλώς κάτι πολύ δύσκολο να διαχειριστεί. Ήταν μια γρή-
γορη, εύκολη απόφαση. «Φυσικά και θα έρθω και θα σε
βοηθήσω με τον δικηγόρο».

«Ω, τι ωραία». Η Κάρολ φωτίστηκε αμέσως, κι εγώ ήξε-

ρα πως αυτό περίμενε τόση ώρα. «Ξέρω ότι εσύ και ο Άρθουρ δεν είχατε ιδωθεί από τότε...» Δίστασε. «Βασικά, δεν θα το συζητήσουμε αυτό, σωστά; Δεν είναι η ώρα. Ξέρω όμως ότι θα σε ήθελε εδώ».

Εγώ ήξερα ότι δεν θα με ήθελε, όμως η Κάρολ με χρειαζόταν, και αυτό είχε σημασία. «Θα φτιάξω μια βαλίτσα και θα πάω στον σταθμό Κολτσέστερ το απόγευμα – θα μείνω όσο με χρειαστείς. Θα αναλάβουμε μαζί τον δικηγόρο».

«Εξαιρετικά. Θα έρθω να σε πάρω αν μου στείλεις μήνυμα όταν φτάνεις».

«Όχι. Δεν πειράζει. Θα πάρω ταξί» είπα γρήγορα. Η Κάρολ ήταν η χειρότερη οδηγός στην Ανατολική Αγγλία και η παλιά της κάμπριο Μερσεντές ήταν εξαιρετικά ακατάλληλη για τους μικρούς επαρχιακούς δρόμους. Η Κάρολ πίστευε ότι μπορούσε να οδηγήσει με κάθε ταχύτητα. Ποτέ δεν συμφωνήσαμε σε αυτό το θέμα.

«Αποκλείεται! Είναι άνοιξη, χαρά θεού, και ο καιρός απαιτεί κατεβασμένη οροφή!»

Πώς μπορούσα να αρνηθώ μετά απ' ό,τι είχε συμβεί; «Καλά, μόνο αν είσαι απολύτως σίγουρη ότι μπορείς να οδηγήσεις». Θα έπρεπε να πάρω μαζί μου τα απαραίτητα: αδιάβροχο μπουφάν, μαντίλια για τα μαλλιά μου και ένα αντίγραφο της ασφάλειας ζωής μου.

«Είμαι απολύτως καλά για να οδηγήσω. Τα λέμε σε λίγο».

Αφού το έκλεισα, ανεπιθύμητες αναμνήσεις του Άρθουρ άρχισαν να έρχονται στην επιφάνεια. Προσπάθησα να τις καταπιέσω, συγκεντρώνοντας τη σκέψη μου στα οφέλη της σπατάλης του να πάρω ταξί για να πάω σπίτι

από το B&A και να μαζέψω τα πράγματά μου γρήγορα, όμως αυτές δεν σιωπούσαν.

Ήμουν ένα δωδεκάχρονο ορφανό με ένα πολύ σοβαρό έγκλημα στη δεξιά παλάμη –αφού είχα προσπαθήσει ανεπιτυχώς να ανοίξω την πόρτα του υπνοδωματίου των γονιών μου το οποίο καιγόταν– όταν η Κάρολ με πρωτοπήρε κοντά της. Τα παιδιά στο καινούριο μου σχολείο κοιτούσαν το χέρι μου και δεν ήθελαν να γίνουν φίλοι με το παράξενο κορίτσι. Δεν μπορούσα να απαντήσω σε όλες τις αδιάκριτες ερωτήσεις των περιέργων συνομηλίκων μου. Όλοι ήθελαν να μάθουν πώς επιβίωσα από την πυρκαγιά, όμως δεν φαίνονταν να θέλουν να γνωρίσουν το κορίτσι πίσω από τον επίδεσμο. Το μόνο που ήξερα τότε ήταν ότι ήμουν τραυματισμένη και διαφορετική. Σύντομα, θα σταματούσα τελείως να μιλάω.

Όταν η Κάρολ μού πρωτοσύστησε τον Άρθουρ Κρόκφορντ, τον καλύτερό της φίλο, εκείνος στεκόταν μέσα στην αντικερί του γυαλίζοντας ένα ασημένιο κηροπήγιο. Ήταν γύρω στα πενήντα, μετρίου αναστήματος, με γκρίζα μαλλιά άψογα τραβηγμένα στο πλάι, και φορούσε ένα φωτεινό μπλε κοστούμι. Το χαμόγελο του Άρθουρ ήταν ζεστό και τα μάτια του ευγενικά. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω» είπε. «Η Κάρολ μού λέει ότι προσέχεις τις λεπτομέρειες». Κράτησε το κηροπήγιο ψηλά στο φως κι εγώ είδα την πλευρά που το πανί του είχε αφήσει αγυάλιστη. Προχώρησα μπροστά και την έδειξα.

Ο Άρθουρ με παραδέχτηκε και συνέχισε να γυαλίζει. Με ρώτησε για τη δουλειά του πατέρα μου στο Βρετανικό Μουσείο και για το ταλέντο της μητέρας μου ως συντη-

ρήτριας έργων τέχνης. Δεν ενοχλήθηκε καθόλου που δεν του απάντησα – συνέχισε να μιλάει ενώ εγώ απορροφούσα τη ζεστασιά της παρουσίας του. Ο Άρθουρ με βοήθησε να επικεντρωθώ στις ζωές τους, όχι στους θανάτους τους. Τον αγάπησα σχεδόν ακαριαία.

Η Κάρολ ανησυχούσε για τη σιωπή μου, όμως ο Άρθουρ είχε ένα σχέδιο.

Έξι μήνες μετά τον θάνατο των γονιών μου, ο Άρθουρ κάλεσε την Κάρολ κι εμένα στο μαγαζί του ένα Σάββατο απόγευμα, για να μου δείξει ένα πορσελάνινο πιάτο αντίκα που είχε επισκευάσει με κιντσούγκι – τη γιαπωνέζικη τεχνική του να ενώνεις ξανά τα σπασμένα κεραμικά με χρυσό. Ακολούθησα με το δάχτυλό μου τις γυαλιστερές γραμμές. Λέξεις που κρατούσα κρυμμένες άρχισαν να σχηματίζονται πάνω στη γλώσσα μου και στην αναπνοή μου. «Είναι... όμορφο». Η φωνή μου ήταν τραχιά και αδύναμη, όμως η Κάρολ μού έκανε μια σφιχτή αγκαλιά όταν την άκουσε.

«Αυτό το πιάτο είναι διαφορετικό απ' ό,τι πριν, όμως ακόμη είναι πολύτιμο» είπε ο Άρθουρ. «Οι περισσότεροι από εμάς έχουμε τραυματιστεί με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Δεν χρειάζεται να κρύβουμε τις ουλές, επειδή αυτές μας κάνουν αυτό που είμαστε. Αυτό το σπάσιμο δέθηκε με αληθινό χρυσό».

Μέσα σε αυτό το μαγαζί, με το πιάτο κιντσούγκι στο χέρι, ένιωσα κάτι να χαλαρώνει στο στήθος μου.

«Ποιος έσπασε το πιάτο;» ρώτησα. «Γιατί;»

Όμως ο Άρθουρ σήκωσε τους ώμους και έβαλε το πιάτο πίσω στο ντουλάπι.

«Πρέπει να ξέρω πώς έσπασε» απαίτησα.

«Δεν είναι αυτό το πιο σημαντικό κομμάτι της ιστορίας» απάντησε.

«Για εμένα είναι. Πρέπει να ξέρω».

Ο Άρθουρ χαμογέλασε. «Πολύ καλά. Πριν από πολύ καιρό ανήκε σε μια οικογένεια που ζούσε δίπλα στη θάλασσα, ώσπου μια νύχτα ένα τσουνάμι διέλυσε το σπίτι τους. Μόνο ένας γιος επέζησε. Όταν επέστρεψε στη γη όπου κάποτε ήταν το σπίτι του, το μόνο που βρήκε ήταν αυτό το σπασμένο πιάτο». Ο Άρθουρ χτύπησε απαλά το γυάλινο ντουλάπι στο οποίο βρισκόταν το πιάτο. «Το επιδιόρθωσε, το έβαλε μέσα στον σάκο του και σάλπαρε στις θάλασσες για νέες περιπέτειες».

Πίεσα τη μύτη μου πάνω στο γυαλί. Κατάλαβα πόσο πληγωμένο πρέπει να ένιωθε αυτό το αγόρι και θαύμασα το πώς επιδιόρθωσε το πιάτο και ξεκίνησε για μια νέα ζωή. Ο Άρθουρ μου είχε δώσει ελπίδα, δείχνοντάς μου ότι κομμάτια όπως το πιάτο μπορούσαν να λάμψουν με μυστήριο και εξερεύνηση. Ήταν η μέρα που άρχισα να καταλαβαίνω ότι κάθε αντικείμενο είχε μια ιστορία που περίμενε να φανερωθεί.

Χρόνια αργότερα, όταν άρχισα να δουλεύω στο μαγαζί, έπιανα στα χέρια μου μερικές φορές το πιάτο και χαμογελούσα. Δεν πίστευα πια την απίθανη ιστορία του Άρθουρ, όμως με είχε κάνει να δω ότι το να ξαναρχίσω ήταν δυνατόν και μου είχε δώσει την ελπίδα που χρειαζόμουν.

Αφού άφησα τη μία ανάμνηση να έρθει στο μυαλό μου, ακολούθησαν και άλλες: η εικόνα του Άρθουρ με τα έντονα χρωματιστά μαντίλια, που ήταν προσεκτικά τοποθετημένα

στην τσέπη του σακακιού του, να κάθεται πίσω από το μεγάλο γραφείο του από μαόνι, ξεφυλλίζοντας καταλόγους δημοπρασιών, με το στιλό του πάντα σφιγμένο ανάμεσα στα δόντια του, έτοιμος να κυκλώσει κάποιο αντικείμενο για το οποίο ήθελε να κάνει προσφορά. Ένας αριστοκρατικός συλλέκτης ή ένας φίλος που τα έπιναν μαζί τού τηλεφωνούσε στον αριθμό του μαγαζιού. Ο Άρθουρ φημιζόταν για τα εξωφρενικά γυρίσματα του λόγου του και τις μακριές συνομιλίες του με όποιον έμπαινε στο μαγαζί, σε σημείο που ένιωθε πάντα υποχρεωμένος να αγοράσει κάτι προτού φύγει. Όλοι τον αγαπούσαν.

Ίσως, αν είχα επικεντρωθεί στο πώς να αναγνωρίζω ένα «πολύ κερδοφόρο» έργο τέχνης ή μια αντίκα για να πουλήσω, να μην ήμουν στην τωρινή δύσκολη θέση μου. Αν και το εμπόριο αντικών δεν ήταν το κύριο πάθος του Άρθουρ, ακόμη είχε τον νου του για κάποιο αουτσάιντερ – μια αντίκα που δεν είχε ανακαλυφθεί ή ταυτοποιηθεί – σε δημοπρασίες ή παζάρια που θα έκανε καλό τζίρο στο μαγαζί του. Εμένα δεν με ενδιέφερε καθόλου να είμαι η παραδοσιακή έμπορος αντικών και γι' αυτό είχα επικεντρώσει τις προσπάθειές μου στο να ακολουθώ τον Άρθουρ στην κατά κάποιον τρόπο μυστική δεύτερή του επιχείρηση, στον εντοπισμό δηλαδή κάποιου αντικειμένου που είχε κλαπεί και στην επιστροφή του στο σωστό σπίτι. Όμως, χρόνια αργότερα, αυτή η καριέρα μου αφαιρέθηκε και δεν μπορούσα να την πάρω πίσω.

Ο ήλιος βυθίστηκε πίσω από ένα σύννεφο και ο κόσμος σκοτείνιασε. Αναστέναξα, ξέροντας ότι ίσως έπρεπε να αποδεχτώ το ότι δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να

κρατήσω το σπίτι μου, υπήρχε όμως κάτι που μπορούσα να κάνω για την Κάρολ: να προσπαθήσω και να τη βοηθήσω στο αδιανόητο πένθος της, όπως εκείνη με είχε βοηθήσει με το δικό μου όταν έχασα τους γονείς μου πάνω από τριάντα χρόνια πριν.

Κοίταξα για ένα μαύρο ταξί και έκανα νόημα στο πρώτο που είδα. Δεν με ένοιαζαν πια τα έξοδα. Υπήρχε ένα μέρος στο οποίο έπρεπε να βρίσκομαι.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΑΝΤΙΚΩΝ Η τελευταία δημοπρασία

Η Φρέγια Λόκγουντ πληροφορείται ότι ο Άρθουρ Κρόκλφορντ, έμπορος αντικών και μέντοράς της, με τον οποίο δεν έχει πια επαφές, πεθαίνει κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες. Έχει περάσει τα τελευταία είκοσι χρόνια μακριά από τη γραφική γενέτειρά της στην Αγγλία, όμως σε ένα γράμμα που της αφήνει ο Άρθουρ λίγες μέρες πριν από τον θάνατό του της ζητά να ξεκινήσει μια έρευνα.

Μην το πεις πουθενά.

Δεν έχει μείνει κανείς για να εμπιστευτείς.

Ψάξε τα στοιχεία και να προσέχεις.

Η Φρέγια δεν έχει άλλη επιλογή από το να επιστρέψει στη ζωή την οποία είχε ορκιστεί ότι θα άφηνε πίσω της. Ενώνοντας τις δυνάμεις της με τη θεία της Κάρολ, ακολουθεί τόσο τα στοιχεία όσο και το ένστικτό της, που την οδηγούν σε μια παλιά έπαυλη για να περάσει ένα «Σαββατοκύριακο αφιερωμένο στους λάτρεις των αντικών». Όμως τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Η Φρέγια καταλαβαίνει αμέσως ότι όλες οι αντίκες είναι απλώς φτηνές απομιμήσεις και ότι οι υπόλοιποι καλεσμένοι είναι μυστικοπαθείς και απειλητικοί.

Τι συμβαίνει σε αυτό το αρχοντικό και πώς εμπλέκεται ο Άρθουρ; Και το πιο σημαντικό, θα μπορέσουν η Φρέγια και η Κάρολ να ανακαλύψουν την αλήθεια πριν ξαναχτυπήσει ο δολοφόνος;

www.minoas.gr

9 786180 250992
ISBN 978-618-02-5099-2
ΚΩΔ. 35093